

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Arx à nobis seruanda est Anima nostra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

MARCTIN-
CREDIBILIS
FIDES, ET
CONSTANTIA.

omnes proni sumus ad caussas excusationis, in nostris rebus, reperiendas. At longè aliter Marcus, qui solus superstes sedulus per arcem vndique discurret, & quasi multi in ea superessent, nunc per hanc, nunc per illam fenestram ei acutus hostem terruit. Solus excubitor, solus circitor; solus dux & miles. Nemo enim cum eo fuit, nisi Deus, & Angelus, & animi inuicta fortitudo. Et tamen interea erant ei cibi animalium coria, herba demum, ac mures, & cuiusvis generis bestia, quam occupare poterat. Videte, quàm in pretio magno habendi sint fidi duces & milites, qui etiam subinde lætam felicemque horam sortiantur; etiam subinde opima præda potiuntur; tamen longè sæpius asperos dies & casus experiuntur. Quid igitur tum Marcus fecit? His quoque ipsis abominandis cibis consumptis, arcem hosti non patefecit; sed admirando consilio, suspensis ad collum arcis clauibus, inedia fameq; consumptus ad portam interiorem turris, in medio cardinis ferè exanimis prostratus decubuit. Quid facis, ô miles? arcem & vitam perdes, trade arcem, serua vitam. Sat diu durasti. Nemo te poterit ignavia accusare. Dudum poteras præsidium dedere. Excusabit te diurnitas obsidionis; militum omnium mors, defectus ciborum; denique, quia solus es, etiam cum honore castrum resignabis. Nihil horum mouit Marcum; pugnavit vivus, pugnare vult & mortuus, & quantum datur, vult obistere hosti ingressum tentaturo. Clauibus, velut aureo torque, è collo suspensis iacet ante portam. Sic mansit integra die. Effecit igitur Marcus spiritu & viribus deficiens, quod incolumis patrare solitus erat. Unde moriens se in media porta intrantibus obicem opposuit, ut nemo nisi supra eum intraret, cum nullus dum viveret contra eum ingredi potuerit. Sic pugnant, qui pro honore pugnant. Hæc generosarum mentium est fortitudo. Hæc fortium virorum fidelitas.

VII.

ARXA NOBIS
SERVANDA
EST QNEMA
NOSTRA.

Luc. 11. 31c

IV

Dedit Deus unicuique animam suam custodiendam; quam diabolus obsidet, & varijs artibus allicit, oppugnat, arietat. De hac enim locutus est Dominus, quando dixit: *Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea, quæ possidet. Si autem fortior eo superveniens vicerit eum, universa arma eius auferet, in quibus confidebat, & spolia eius distribuet.* O quàm nos à Guterrio multum distamus; ille non suam, sed Didaci de Hare arcem tam constant-

stant-

stanter, vsque ad mortem defendit; hinc agitur de nostra arce, de nostra anima, de nostra salute; & quàm socordes sumus! Multi vix vmquam tentationi resistunt, & dum diabolo in omnibus consentiunt, non putant, se ab eo tentari, aut oppugnari: aut si sentiunt, quàm multi terrentur, metu laborum? falluntur falsis pretextibus; ah vno sæpe aureo animam suam vendunt? Multi fame vincuntur, vt nullo obseruato Ecclesiæ ieiunio, nulla temperantia, nulla abstinentia carniũ, animam suam seruent? Quàm multi clauẽs hosti tradunt, vt per omnium sensuum portas in animam eorum intrei? Non sic Sancti: pro aris & focis certarunt, sciuerunt regnum celorum vim pati. Ideò fortes facti sunt in bello, castra verterunt exterorum: lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladij mortui sunt. Nimirum sæpe considerarunt, quantum sibi, quantum Deo perderent, & quantum Christo arcis à se redemptæ Domino obstricti essent. Hinc clamauerunt: *Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius?* O nos arundines, quæ quouis vento, quouis angustia, quouis tentatione & tribulatione agitantur, & franguntur! Columnæ, petra similes esse debemus, quæ nullis fluctibus cedunt: & arundini similes sumus, à quouis vento agitanda, à quouis socio nos finimus abduci à recto. Petrum non poenitentem & flentem, sed ancillæ cedentem imitamur. Hoc est arcem tradere, non seruare.

Matth. 11. 12e
Hebr. 11. 34e

Rom. 8. 35.

Sed ad *Marcum Guterrium* nostrum redeamus, & videamus, quid in castro suo faciat, vel patiat. Toto jam die acclinis portæ & semianimis sederat. Cùm rex solitum impetum in arcem faciens, miratus est, neminem esse resistentem. Iussit ergo scalas ad murum admoueri. Certatim ruitur, & quisque vult primus esse in muro. Nemine repugnante facile fuit ascendere. Ascendentes nobilem virum semituum reperiunt, castrum, non se castrudentem. Ita eum vires iam defecerant, vt sine motu, ac prope etiam sine sensu iaceret. Arbitrantes igitur, qui ascenderunt, Castellanum mortuum, ad regis presentiam supra humeros detulerunt. Lachrymans est igitur rex ob viri illius ingentem virtutem, curam q̄ de eo gessit, remedijsq; adhibitis paululum conualuit. Amat ipse hostis in hunc virtutem, Cùm itaq; rex ob eius egregia gesta ac pertinacissi-

VIII.

CAP. IV. ARX
ET GUTERRIJ
RIVS

G

MARCO